

October 2009

ΚΟΛΑΖ

ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΑΝΑΗ

Κύπρος

Είναι δύσκολο να κατανοήσεις την τέχνη αλλά μελετώντας αυτήν και την ιστορία της μπορείς να κερδίσεις πολλά. Εξάλλου, όπως αναφέρει η γνωστή ψυχολόγος Abigail Housen δεν αντιδρούν όλοι οι θεατές με τον ίδιο τρόπο σε έργα τέχνης και αυτό δεν έχει καμία σχέση με την ηλικία του ατόμου αλλά με τα προσωπικά του βιώματα και ερεθίσματα.

Σε αυτή την εργασία θα προσπαθήσω να παρουσιάσω πως η τέχνη μέσω του κολάζ αποτέλεσε για μένα μια γέφυρα επικοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους, με βοήθησε να περάσω μηνύματα και να εξωτερικεύσω τα συναισθήματά μου.

Το κολάζ αρχίζει πλέον να εισέρχεται όλο και πιο έντονα στην παραδοσιακή τέχνη θέλοντας να δείξει ότι η τέχνη ξεφεύγει από το πινέλο και μόνο και την απόδοση των αντικειμένων ως έχουν και παράλληλα να προσφέρουν κάτι το διαφορετικό.

Την πορεία του Πικάσο και του Μπρακ ακολουθούν κι άλλοι γνωστοί καλλιτέχνες ανάμεσα τους και ο Max Ernst, Joseph Cornell, Jim Dine, Jean Tinguely, Henri Matisse, ο David Hockney, η Helen Black αλλά και πλήθος κόσμου κι ανάμεσα τους πολλά παιδιά όπως κι εγώ.

Πώς επηρέασε το κολάζ τη δική μου ζωή

Ονομάζομαι Αντωνίου Δανάη και γεννήθηκα στις 29/8/86. Εξαιτίας έλλειψης οξυγόνου

κατά τη γέννηση μου οι γιατροί διαπίστωσαν ότι έχω εγκεφαλική παράλυση. Παρόλα αυτά χάρη στους ανθρώπους που με αγαπούν και με στηρίζουν όλα αυτά τα χρόνια αλλά και στη δύναμη ψυχής που απέκτησα, κατάφερα σήμερα να είμαι μέλος του Πανεπιστημίου Κύπρου. Παράλληλα, κατάφερα να

ανακαλύψω τρόπους να εκφράζομαι, να λέω αυτά που νιώθω και να κάνω τη ζωή μου όσο το δυνατό πιο φυσιολογική. Οι ανάγκες μου δεν διαφέρουν με αυτές των άλλων

October 2009

ανθρώπων. Αυτό που διαφέρει είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθώ να τις εκδηλώσω και να τις καλύψω.

Θυμάμαι να ξεκίνησα να παίρνω χρώματα στα χέρια μου σε ηλικία 3 χρονών. Παρόλο που λόγω της αθέτωσης δυσκολευόμουν θυμάμαι ότι ξεκίνησα να ζωγραφίζω γραμμές. Η τέχνη ήταν πάντα κάτι που ξεκούραζε τη ψυχή μου. Πάντα μέσα από το πέρασμα των χρόνων, προσπαθούσα με διάφορους τρόπους να δείξω τις ανάγκες μου που είχα. Οι ανάγκες αυτές ήταν πάντα: η ανάγκη της αγκαλιάς και της ασφάλειας.

Το καλοκαίρι του 2007 ενώ βρισκόμουν για μάθημα εργοθεραπείας, η προσοχή μου τραβήχτηκε από ένα μικρό παιδί γύρω στα 9. Παρατήρησα το παιδί και είδα ότι έκανε κολλητική βάζοντας πρόσωπο διαφόρων ηθοποιών και προσπαθούσε να κάνει διαλόγους.

Αμέσως, σκέφτηκα ότι θα μπορούσα και εγώ μέσα από την κολλητική να φτιάξω τη βιογραφία μου. Να παρουσιάσω δηλαδή μέσα από αυτό τον τρόπο τη ζωή μου όπως μου την έχουν περιγράψει συγγενείς και φίλοι αλλά και όπως εγώ την βίωσα. Αν χρησιμοποιούσα εικόνες από ηθοποιούς θα αξιοποιούσα τις δικές μου ικανότητες αφού μπορώ άνετα να ψάχνω μέσα από περιοδικά και να βρίσκω πρόσωπα. Στη συνέχεια απλά θα έλεγα σε κάποιον τους διαλόγους και θα τους συμπλήρωνε.

Η ιδέα μου άρεσε τόσο πολύ αφού με βοήθησε, πρώτον να ξεθάψω ανάγκες αλλά και να ανακαλύψω καινούριες που έκρυβα και να απαντήσω στο γιατί δημιουργήθηκαν. Επίσης αυτός ήταν ο πιο εύκολος και ευχάριστος τρόπος να εξηγήσω σε κάποιους τι είναι η εγκεφαλική παράλυση και πως επηρέασε τη ζωή μου. Η τεχνική αυτή και η τέχνη γενικότερα με βοήθησε να βγάλω από μέσα μου το θυμό για αυτούς που θεωρώ υπεύθυνους για το πρόβλημα μου. Η χρήση του κολλάζ στην ζωή μου είναι σημαντική.

Είναι ένας τρόπος που με βοηθά να δημιουργήσω και να εκφράσω συναισθήματα και βιώματά μου μέσα από εικόνες περιοδικών και εφημερίδων. Το κολλάζ είναι για μένα τρόπος εξωτερίκευσης συναισθημάτων και περιγραφή της ζωής μου. Είναι μια τεχνική η οποία με εξυπηρετεί, με βάση τις δυνατότητες μου, να κάνω κάτι δημιουργικό και εξίσου

ενημερωτικό για τον κόσμο που με περιβάλλει για κατανόηση τόσο της δικής μου περίπτωσης όσο και των ανθρώπων που βρίσκονται σε παρόμοια θέση μαζί μου.

October 2009

Πρέπει να προσθέσω ότι είναι η πρώτη φορά που έχω αφοσιωθεί σε κάτι τόσο πολύ και τόσο έντονα. Κάθε στιγμή ελεύθερου χρόνου αφιερώνεται στην βιογραφία μου και πρέπει να πω ότι όσοι έχουν δει την δουλειά μου μέχρι στιγμής φαίνεται με ευκολία να καταλαβαίνουν αυτό που θέλω να τους πω. Άλλωστε, ισχύει αυτό που λένε ότι μια εικόνα ισοδυναμεί με χίλιες λέξεις. Προτού αρχίσω την κολλητική, επέλεξα συγκεκριμένα τηλεοπτικά πρόσωπα τα οποία θα αντικαθιστούσαν τα πρόσωπα της ζωής μου. Έτσι κάθε φορά επέλεγα φιγούρες που χρειαζόμουν, ή πολλές φορές ακόμα δανειζόμουν ξένα σώματα και τα τοποθετούσα στο χαρτί. Στη συνέχεια με τη βοήθεια ενός δεύτερου προσώπου έγραφα μικρούς διαλόγους οι οποίοι έδειχναν πιο εύκολα το νόημα της εικόνας.

Τώρα είμαι σίγουρη πως το κολάζ είναι μια μέθοδος επικοινωνίας και το χρησιμοποιώ στην εκπαίδευση των δικών μου μαθητών.... στο Power Point που επισυνάπτεται είναι ένα δικό μου παραμύθι με τη μέθοδο του κολάζ. Το παραμύθι για την [περιπέτεια ενός γράμματος](#), στοχεύει να δώσει στους μαθητές το μήνυμα: «Όταν υπάρχει η θέληση για επικοινωνία υπάρχει και ο τρόπος, ανεξαρτήτως των «εμποδίων»!»! Απολαύστε το!

October 2009

PICTURES FROM MY BIOGRAPHY

October 2009

October 2009

